

den Vej at komme Beboerne til Hjælp. Jeg vil altsaa meget anbefale denne Henstilling og haaber, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil tage velvilligt mod denne Sag og komme den haardt betrængte Befolkning paa Manø til Hjælp, saa den kan blive boende paa den hjemlige Ø uden alt for store økonomiske Vanskeligheder.

Paa Rømø er det, som ogsaa nævnt af Ministeren, foreslaaet, at der skal bygges 2 Diger, 1 paa den sydvestlige og 1 paa den nordøstlige Del af Øen. Hvad Diget paa den nordøstlige Del angaar, er det et stort Beløb, det vil koste pr. Arealenhed, nemlig 1378 Kr. pr. ha, men det siges, at Jorden er saa god, at den er det værd, og naar Lodsejerne vil betale deres store Part deraf, kan man vel nok gaa ud fra, at det er rigtigt.

Diget fra Darum til Tjæreborg Bakker er en Fortsættelse af Diget fra Vedsted til Store Darum. Dette Dige er godt kendt her i Tinget, idet det to Gange tidligere har været behandlet her. I dette Dige er Staten ekstraordinært interesseret, idet det ogsaa beskytter Jernbanelinien fra Bramminge til Tjæreborg og dermed den store Bro over Sneum Aa. Denne Bro har nemlig to Gange været ødelagt af Stormflod, og den ene Gang var ødelæggelsen saa stor, at Færdselen var afbrudt i længere Tid. Efter Lovforslaget skal Staten udrede de to Trediedele af, hvad dette Dige koster, og laane Lodsejerne Restbeløbet, bortset fra, hvad der kan ydes fra Amsrepartitionsfondene, til 4 $\frac{1}{2}$ pCt., hvoraf de 4 pCt. er Rente og den halve Procent Afdrag. Det er ikke saa faa Penge, og en og anden vil maaske sige: Kan det forsvares, at Staten ofrer saa mange Penge paa disse Diger? Jeg er ikke i Tvivl om, at disse Penge gives godt ud. Det er efterhaanden blevet saadan, at saa snart der sker noget, hvorved Landets Borgere kommer i Vanskeligheder, stilles der Krav til Staten om Penge. Dette, at Folk skal hjælpe sig selv og stille Krav til sig selv og selv overvinde Vanskeligheder, det er ikke i Kurs i vore Dage. Det er ikke noget, der er opfundet derovre ved Vesterhavet. De har lidt mange Tab, navnlig ved de mange smaa Stormfloder, uden at nævne et Ord derom, men i Længden lærer de jo ogsaa at stille deres Krav. De ræsonnerer som saa: Skal vi betale til andre, hvorfor skal vi saa ikke selv have noget af Lammestegen? Stormfloden i disse Egne sidste Sommer kostede Staten 287.000 Kr. I 1909 og 1911 maatte Staten

ogsaa ud med betydelige Beløb til de nødlidende, saa blot disse 3 Stormfloder har taget omtrent Halvdelen af, hvad Staten her skal udrede. Naar dertil kommer, hvad der ad indirekte Vej kan vindes ved, at Jorden kan drives anderledes intensivt, saa at den bliver mere ydedygtig og derved giver Plads til flere Arbejdere og giver større Fortjeneste, tror jeg, at Staten her gør en god Forretning.

Jeg skal endnu nævne noget, som ikke helt maa lades ude af Betragtning, nemlig det nationale. Havet har stadig ødt sig ind paa Vestkysten og flere Steder taget betydelige Arealer. Disse to smaa Øer, Manø og Rømø, har ogsaa været haardt udsat, hvilket har bevirket, at Befolkningen rejser fra Øerne for at komme til sikrere Egne. Naar vi i denne Tid kæmper for at værne vore Interesser og Befolkningens Interesser i det fjerntliggende Grønland, forekommer det mig, at vi har en lige saa stor Pligt til at værne om disse to smaa Øer, der ligger os saa nær. Vesterhavet er sikkert lige saa vanskelig en Nabo at sikre sig imod som Nordmændene.

Jeg kunde af forskellige Grunde have ønsket en anden Rækkefølge med Hensyn til disse Arbejders Udførelse, hvorved Diget fra Store Darum til Tjæreborg var kommet noget før i Rækken. Men jeg skal indrømme, at Beboerne i Tjæreborg ikke er uden Skyld i, at Forslaget er kommet sidst paa Listen, og da der i Folkeetingets Udvalgs Betænkning er udtalt Ønske om, at der paa en tidligere Finanslov maa blive givet en mindre Bevilling til Forarbejder, saaledes at det hele kan ligge klart, naar den Dag kommer, da der skal tages fat, kan jeg godt frafalde dette Ønske.

Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Carl Jensen: Dette Lovforslag hører til dem, som en Minister kan være glad for at møde frem med i Rigsdagen; fra alle Sider møder han kun glade Ansigter, alle er glade for et saadant Forslag. Thi her er netop et af de Spørgsmaal, hvor Talen er om at beskytte sit Land. Naar Ministeren kommer med et Forslag som dette, selv af et saadant Omfang og til saa store Beløb, rejser der sig ikke en eneste Røst imod det, men alle er glade derfor. Ogsaa jeg siger den højtærede Minister Tak, fordi han saa hurtigt har bragt disse Forslag frem, specielt Forslaget om et Dige fra Store Darum til Tjæreborg